

# BIOGRAFIA

Felipe González Márquez

“Governar em va fer aprendre a passar de l'ètica dels principis a l'ètica de les responsabilitats”.

Felipe González Márquez és una de les figures polítiques fonamentals de la història d'Espanya durant la segona meitat del segle XX. Va ser un dels protagonistes de la transició democràtica i el tercer president del Govern d'Espanya des de la reinstauració de la democràcia a finals dels anys setanta. Ha estat el president que més temps s'ha mantingut en el càrrec (quatre legislatures durant tretze anys i mig).

Durant els seus anys de govern (entre 1982 i 1996) es va produir la modernització d'Espanya i la integració completa del país al concert europeu. Malgrat que actualment està retirat de la professió política, l'expresident continua actiu en diferents focus d'actualitat de l'àmbit europeu i llatinoamericà.

Va néixer a Sevilla l'any 1942; té tres fills i set néts. Va estar casat entre 1969 i 2008 amb Carmen Romero López. Es va casar en segones núpcies amb Mar García l'any 2012. És aficionat a la bona taula i la cuina i li encanta la fotografia. És ben sabuda la seva devoció per la natura i el cultiu de bonsais, però no és tan coneguda la seva passió pel disseny de joies i mobles. Per relaxar-se li agrada jugar al billar, llegir un bon llibre o treballar i tallar pedres. Es declara lector empedreït i entusiasta del flamenc. Manté la curiositat intacta i l'afany per seguir descobrint coses noves.

## 1942-1974

**Naixement – Secretari General del PSOE**

“El socialisme es pot definir, a grans trets, com l'aprofundiment del concepte de la democràcia”.

Felipe González va néixer el 5 de març de **1942** al barri de Bellavista de Sevilla (Espanya). Fill del tractant de ramat Felipe González Helguera i de Juana Márquez Domínguez, va ser el segon de quatre germans.

Va cursar batxillerat al col·legi dels Pares Claretians i preuniversitari a l'Institut San Isidoro. Després va **estudiar la carrera de Dret a la Universitat de Sevilla. Es va**

[www.felipegonzalez.com](http://www.felipegonzalez.com)

**llicenciar l'any 1965.** L'any anterior havia fet un curs d'Economia a la Universitat Catòlica de Lovaina (Bèlgica).

Durant els seus anys d'estudiant va col·laborar amb les Joventuts Universitàries d'Acció Catòlica i les Joventuts Obreres Catòliques. **L'any 1962 es va afiliar a les Joventuts Socialistes**, que s'havien reorganitzat clandestinament a Andalusia. **Dos anys després, va incorporar-se al Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE).** Al cap d'un any ja formava part del comitè provincial del partit, els dirigents històrics del qual operaven des de l'exili (perquè el partit estava prohibit a Espanya des del 1939, el final de la Guerra Civil). Així doncs, la seva activitat va tenir lloc en la clandestinitat. De fet, l'any 1971 va participar en manifestacions contràries al règim del general Franco i va ser arrestat per la policia.

Després d'obtenir el títol d'advocat, va obrir un bufet especialitzat en litigis laborals, la qual cosa li va permetre conèixer de primera mà els problemes dels treballadors en els anys de desenvolupisme de la dictadura franquista. Des del bufet es va dedicar també a impulsar la implantació de l'UGT a la capital i els pobles sevillans.

L'any 1969 es va casar a Sevilla amb Carmen Romero López, professora d'institut, militant socialista i sindicalista a l'UGT. Amb ella va tenir tres fills: Pablo (1972), David (1973) i María (1978).

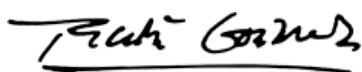
González va ingressar al Comitè Provincial del PSOE de Sevilla l'any 1965. El 1969 va accedir al Comitè Nacional i **l'any 1970 va ser escollit membre de la Comissió Executiva.** Durant aquests anys s'iniciava un moviment de renovació al partit socialista. Durant l'agost de 1972, en representació de l'Executiva de l'interior (el PSOE renovat), que pugnava amb l'Executiva de l'exterior (el PSOE històric, integrat pels veterans de l'exili i encapçalat pel secretari general des de 1944, Rodolfo Llopi), va participar en el XXV Congrés del partit, que es va celebrar a la localitat francesa de Tolosa. Dos anys després, l'octubre de **1974, el XXVI Congrés** es va reunir també a França (**a Suresnes**) i **li va encomanar la Secretaria General**, que estava vacant des de la trobada de Tolosa com a conseqüència de divisions internes.

# 1974-1982

## Secretari General del PSOE – President del Govern

“El líder polític ha de procurar que els anhels i els somnis, en especial els dels joves, trobin el seu lloc a la democràcia representativa que s'expressa a les urnes.”

Felipe González, conegut pels seus camarades com a *Isidoro*, tenia llavors 32 anys i, a més, **comptava amb el suport de les màximes figures de la socialdemocràcia europea**, que van fer valer el seu pes a la Internacional Socialista per reconèixer el PSOE renovat com al legítim representant del socialisme espanyol.



Després de la mort de Franco el novembre de 1975, instal·lat ja a Madrid amb la seva família, González va passar a liderar una part de l'oposició espanyola al capdavant de la Plataforma de Convergència Democràtica que, el març de 1976, es va fusionar amb la Junta Democràtica d'Espanya, que animava el Partit Comunista d'Espanya (PCE) i que va donar lloc a la Coordinació Democràtica, més coneguda com a Platajunta.

Durant el XXVII Congrés socialista, que es va celebrar el desembre de 1976 a Madrid (per primera vegada a Espanya des de la Guerra Civil) González va ser ratificat com a secretari general.

El febrer de **1977** el govern d'Adolfo Suárez va legalitzar el PSOE i **Felipe González es va poder presentar a les primeres eleccions generals democràtiques, de caràcter constituent**, el 15 de juny del 77. El PSOE va obtenir el 29,2% dels vots i 118 escons, i es va erigir com a segona força al Congrés dels Diputats, puix que va superar amplíssimament els resultats del PCE (amb un 9,3% de vots i 19 diputats).

Durant el XXVIII Congrés, el 17 de maig de **1979**, González va presentar una ponència transformadora que va ser derrotada. Aquest fet el va dur a dimitir i una gestora interina es va fer càrrec de la direcció. Tanmateix, el setembre de 1979, el Congrés Extraordinari li va tornar a assignar la Secretaria General amb el 86% dels vots i, a més, **va refrenar la seva proposta de renunciar a la ideologia marxista per la socialdemocràcia reformista**. Aquests postulats tenien com a objectiu que el PSOE esdevingués un partit modern i interclassista, com a la resta d'Europa. No en va, **des del 7 de novembre de 1978, González era vicepresident de la Internacional Socialista**, on va entrar a col·laborar directament amb el seu president, l'ex canceller Willy Brandt.

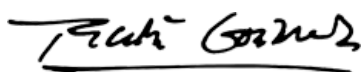
A les eleccions legislatives de l'1 de març de **1979 (I Legislatura)**, **el PSOE es va consolidar com a una alternativa de govern** i va obtenir el 30,5% dels vots i 121 diputats. Gràcies a l'augment progressiu del suport al Partit Socialista, un mes més tard, durant les eleccions municipals del 3 d'abril, el PSOE va guanyar a més d'un miler de municipis i va passar a governar a moltes de les principals ciutats d'Espanya.

# 1982-1996

## President del Govern

“Els compromisos electorals s'han de complir i, si alguna circumstància ho impedeix o provoca un canvi d'opinió, hom ha d'explicar-ho amb veracitat, sense buscar culpes alienes, tot evitant de la sensació d'engany que predomina a la política espanyola”.

La crisi progressiva de l'UCD i l'intent de cop d'Estat del 23 de febrer de 1981 van convèncer l'opinió pública de la necessitat urgent d'un canvi polític. Es van convocar



eleccions generals per al 28 d'octubre de 1982 i el PSOE va obtenir una victòria contundent, amb el 48,3% dels vots i 202 diputats, la primera majoria absoluta d'un partit. Mai abans un partit de l'esquerra no havia rebut tants vots en solitari a Espanya; era el resultat més destacat per a una formació política des de la ratificació de la Constitució l'any 1978, que havia marcat l'inici del període democràtic.

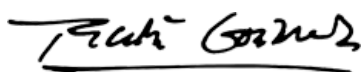
El 2 de desembre de **1982 va tenir lloc la investidura de Felipe González a les Corts com a president del primer Govern socialista de la història d'Espanya**, amb 207 vots a favor, 116 en contra i 21 abstencions (**II Legislatura**).

L'arribada al Govern dels socialistes, a més de consolidar el lema «pel canvi» que havia propugnat el PSOE durant la campanya electoral, va generar en gran part de la societat espanyola esperances de millores i transformacions a tots els nivells en un país que, en molts aspectes, arrossegava un retard considerable respecte a les democràcies més consolidades d'Europa occidental.

Durant aquesta primera legislatura de govern, en què s'adoptaren moltes decisions executives i novetats legislatives, els socialistes van dur a terme una política orientada, d'una banda, a aprofundir i enfortir la democràcia i, de l'altra, a impulsar un conjunt de reformes tan importants que aquests anys aviat es van conèixer com a la «**dècada del canvi**» i van generar un nou clima de confiança ciutadana en les institucions.

En la **vessant social**, el país va començar a experimentar avenços clars per tal de cimentar l'**estat del benestar**. D'una banda, es van modernitzar els trams escolars bàsics mitjançant la Llei Orgànica del Dret a l'Educació (LODE) de juliol de 1985, seguida, l'octubre de 1990, ja en la tercera legislatura socialista, per la Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE), que va reestructurar l'ensenyament secundari i va universalitzar l'educació pública gratuïta fins als 16 anys. D'altra banda, es va desenvolupar un ampli sistema de Seguretat Social integral i sostingut per les cotitzacions dels afiliats. La Llei General de Sanitat (1986) va regular el funcionament d'un Sistema Nacional de Salut que havia d'oferir assistència sanitària pública, gratuïta, universal i d'alta qualitat. El nou marc va canviar el model de sanitat pública a Espanya: la prestació del servei va deixar de dependre de la cotització dels treballadors, és a dir, va deixar de considerar-se una assegurança social i va esdevenir un dret ciutadà universal i de caràcter ineludible. A més, es va aprovar la Llei Orgànica 9/1985 de Reforma del Codi Penal, la despenalització parcial de l'avortament i la reforma i professionalització de l'exèrcit (que va rebre el nom de «transició militar»).

En l'**àmbit econòmic**, el Govern va iniciar unes reformes estructurals del sector productiu que eren ineludibles per a la **modernització del país**. L'element més visible d'aquest procés va ser la reconversió industrial en sectors com la siderúrgia, la construcció naval o la indústria química. Els governs socialistes es van caracteritzar pel **pragmatisme econòmic i per una política social activa**, la qual cosa els va dur a guanyar-se la confiança de la patronal, sense oblidar els sindicats, amb què va signar un Acord Econòmic i Social (1984). No obstant això, també és cert que més endavant es van convocar fins a quatre vagues generals (l'any 1985, 1988, 1992 —aquesta de mitja jornada— i 1994: contra la reforma de les pensions, contra el pla d'ocupació juvenil i la política econòmica del Govern, contra la reforma laboral i contra la reforma del subsidi d'atur, respectivament).



Durant els últims anys de l'administració, el parc d'empreses de l'Estat va experimentar un procés de racionalització directiva, orientada a la modernització i la competitivitat del sistema productiu nacional, que assumia la mentalitat empresarial al mercat comú europeu altament competitiu i promovia l'eficiència dels grups d'empreses públiques que tenien encomanada la gestió de les companyies.

Pel que fa a les **relacions internacionals**, els governs de González van donar l'impuls definitiu a l'apertura a l'exterior iniciada pels primers governants democràtics. L'estratègia internacionalista es va plasmar en la **inserció en les estructures euroatlàntiques, el rebuig de l'unilateralisme i la no alineació**.

El 20 de juny de 1983, González va anar de visita oficial a Washington, on fou rebut pel president Ronald Reagan. El propi Reagan va definir el seu hoste espanyol com a «agut, brillant, amb personalitat, jove, moderat i pragmàtic socialista». La bona comunicació i entesa es van mantenir durant dues noves trobades amb el president de l'EUA l'any 1985, la primera durant el mes de maig a Madrid i la segona el setembre a Washington.

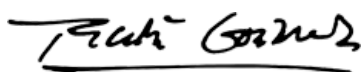
Per tal de complir un compromís electoral, González va convocar per al 12 de març de 1986 el **referèndum sobre l'OTAN**. Es tractava d'una votació no vinculant i només consultiva, però corria el risc d'esdevenir un plebiscit sobre la gestió del Govern; si els resultats eren negatius tan a la vora de les eleccions generals, la situació podia complicar-se molt. A més, s'havia produït un canvi de posició del govern respecte a l'OTAN, atès que el PSOE s'havia manifestat en contra d'ingressar-hi abans d'entrar al Govern. La implicació i determinació del president va ser decisiva per canviar l'opinió de l'electorat, que finalment va aprovar la permanència a l'OTAN segons les condicions fixades pel Govern. El sí a l'OTAN va guanyar amb el 52,5% dels vots.

Només tres mesos després, el 22 de juny de **1986**, es van celebrar novament eleccions amb un resultat positiu: el PSOE les va guanyar i va obtenir el 44,1% dels vots i 184 diputats; va tornar a governar amb majoria absoluta en la **III Legislatura**.

La pedra angular de **política exterior** va ser l'entrada a les Comunitats Europees, una fita que tots els governs havien perseguit des de 1962, malgrat que només es va aconseguir, un cop eliminades les desconfiances i reticències del nacionalisme franquista, arran de la sol·licitud oficial presentada per Adolfo Suárez l'any 1977. Per als governs de la democràcia era fonamental superar la marginació secular d'Espanya en el concert econòmic i polític europeu.

El 12 de juny de **1985**, després de sis anys de negociacions dures i sinuoses en què havia estat necessari abraçar l'àmbit jurisdiccional del Consell d'Europa, adaptar les estructures productives d'un país sotmès al proteccionisme i vèncer les resistències franceses a la competència que podia suposar el potent sector agrari espanyol, **González va signar al Palau Reial de Madrid l'Acta d'Adhesió a la Comunitat Econòmica Europea (CEE), la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer (CECA) i la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica (EURATOM)**. L'ingrés formal a les Comunitats Europees va tenir lloc l'1 de gener de 1986 i va coincidir amb la incorporació de Portugal.

El 29 d'octubre de **1989**, set anys després d'haver arribat al poder, es van tornar a celebrar eleccions i el PSOE va tornar a assolir un gran èxit, amb el 39,6% dels vots i 175 diputats (**IV Legislatura**).



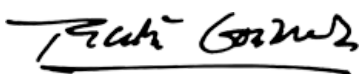
Entre la primera **presidència de torn del Consell**, que va tenir lloc el primer semestre de **1989**, i la segona, del segon semestre de **1995**, el pes específic d'Espanya i la influència del país a la nova **Unió Europea** (des de novembre de 1993) van ser fruit, en gran part, de l'adscripció de tesis més europeistes. El maig de 1993 González va ésser guardonat per la seva contribució a la unitat europea amb el **Premi Internacional Carlemany**, que li fou atorgat a la ciutat alemanya d'Aquisgrà. Era el tercer espanyol en obtenir aquest premi tan prestigiós, que abans havien rebut el pensador i diplomàtic Salvador de Madariaga (1973) i el rei Joan Carles (1982). L'any 1994 els governants europeus es van plantejar seriosament l'opció de triar el socialista espanyol per substituir el socialista francès Jacques Delors al capdavant de la Comissió Europea, però González va rebutjar aquesta possibilitat, tot contradient els qui pensaven que no desaprofitaria l'oportunitat d'abandonar el Govern i entrar a Europa per la porta gran.

El relançament de les **relacions diplomàtiques** d'Espanya durant els 14 anys de govern socialista va anar molt més enllà del context euroatlàntic. Espanya va esdevenir un país que inspirava confiança tant als àrabs com als israelians, un país que podia fer de pont intercultural, atès que havia estat, en el passat, pàtria multiseular i de convivència entre musulmans i jueus. De fet, el gener de 1986, el Govern va restablir les relacions diplomàtiques amb Israel, que va reconèixer com a Estat. Aquesta dualitat singular va donar lloc a l'elecció de Madrid com a seu de la històrica conferència que, sota l'ègida dels Estats Units i amb el patrocini compartit de l'URSS, va impulsar el **procés de pau al Pròxim Orient**. L'acte es va celebrar al Palau Reial de Madrid entre el 30 d'octubre i l'1 de novembre de **1991**. A més de les delegacions d'Israel, Jordània-Palestina, Egipte, Síria i Líban, hi van assistir els dos copatrocïnadors, els presidents Bush i Gorbachov.

A l'**Amèrica Llatina**, Espanya va tenir una implicació força important als **processos de pau a Amèrica Central** després de la creació del Grup de Contadora i del Grup de suport a Contadora. Entre 1989 i 1991 González va formar part del grup de «presidents amics» que va esforçar-se per assolir bons resultats al procés de pau a El Salvador. El gener de 1992 González va ser testimoni i va tenir una presència destacada a la signatura a Chapultepec (Mèxic) dels Acords de Pau entre el president Alfredo Cristiani i la guerrilla de l'FMLN que van suposar el final de 12 anys de cruenta guerra civil.

D'altra banda, els lligams polítics i culturals entre Espanya i el subcontinent van adquirir una dimensió multilateral amb l'activació de les **Cimeres Iberoamericanes**, la segona de les quals es va celebrar a Madrid el 23 de juliol de **1992**, l'any de l'emblemàtic Cinquè Centenari. L'augment de la presència i la influència d'Espanya a Sud-Amèrica no hauria estat possible sense la cordialitat de les relacions personals i l'afinitat ideològica dins de la Internacional Socialista de Felipe González envers els presidents socialdemòcrates de Veneçuela (Carlos Andrés Pérez), Perú (Alan García Pérez), Bolívia (Jaime Paz Zamora) i Brasil (Fernando Henrique Cardoso), a banda del radical argentí Raúl Alfonsín i l'uruguaià Julio María Sanguinetti.

No podem oblidar que 1992 va ser per a Espanya l'any de les grans celebracions: els **Jocs Olímpics a Barcelona**, l'**Exposició Universal de Sevilla** i el **Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica**. Aquests esdeveniments van tenir un èxit indiscutible i van situar Espanya dins del cercle reduït de nacions amb **reputació de solidesa i modernitat**. A més, van suposar (d'una manera molt directa) el motor de la modernització de les infraestructures de Barcelona i Sevilla, malgrat que també van redundar en benefici de tota Espanya. Aquest és el cas, per exemple, del tren d'alta velocitat (AVE) Madrid-Sevilla, que va suposar tota una revolució del transport ferroviari.



El 6 de juny de **1993** es van celebrar eleccions generals anticipades i, per primer cop des de 1982, el PSOE va obtenir una majoria simple (38,8% dels vots i 159 diputats), la qual cosa va fer necessari cercar suports parlamentaris en els partits nacionalistes moderats que governaven a Catalunya (CiU) i al País Basc (PNB) per assegurar la governabilitat de la **V Legislatura**.

El desembre de 1995, a la recta final del seu mandat i coincidint amb la presidència semestral espanyola del Consell de la UE, **el protagonisme exterior d'Espanya va ser molt destacat**. Madrid va ser l'escenari de tres fets fonamentals: el dia 3 es va signar a la ciutat la **Nova Agenda Transatlàntica amb els Estats Units**, juntament amb el president Bill Clinton i el president de la Comissió Europea Jacques Santer; els dies 15 i 16 **el Consell Europeu va aprovar el nom d'euro per a la futura moneda europea**; i el dia 15, els ministres d'afers exteriors van signar l'**Acord Marc Interregional de Cooperació entre la Comunitat Europea i el MERCOSUR**. Una mica abans, el 27 i el 28 de novembre, Barcelona havia acollit la I **Conferència Euromediterrània (CEM)**, un esdeveniment que va suposar el naixement del Partenariat Euromediterrani i l'inici del Procés de Barcelona.

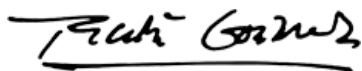
A més, el 14 de desembre de 1995, Felipe González va representar la UE en qualitat de president de torn del Consell Europeu en la signatura solemne a París de l'**Acord General per a la Pau a Bòsnia i Hercegovina** que s'havia adoptat el mes anterior a Dayton (Estats Units) per part dels tres presidents de l'antiga Iugoslàvia involucrats al conflicte: el bosnià Alija Izetbegovic, el serbi Slobodan Milosevic i el croata Franjo Tudjman. A la capital gal·la el president espanyol va compartir un testimoni garant amb el president francès Jacques Chirac, el president Clinton, el canceller Kohl, el primer ministre britànic John Major i primer ministre rus Viktor Chernomyrdin.

# 1996-2004

## Expresident i diputat

“La unitat europea no es pot fer només cap endins, sinó també cap enfora d'Europa. La naturalesa històrica d'Europa consisteix, precisament, en abocar-se al món. Qualsevol intent de construir una Europa tancada en si mateixa estaria condemnat al fracàs i, a més, no compliria els autèntics interessos europeus”.

El 3 de març de **1996** es van celebrar les eleccions per a la **VI Legislatura** i Felipe González s'hi va presentar com a candidat el Govern per setena vegada consecutiva. Després de quatre legislatures i tretze anys i mig de president del Govern, el PSOE va perdre les eleccions amb el 37,6% dels vots i 141 escons. El maig de 1996 va acabar, doncs, el mandat.



[www.felipegonzalez.com](http://www.felipegonzalez.com)

Sense cap mena de dubte, la crisi econòmica, el descontent amb algunes de les mesures adoptades, el desgast de molts anys de govern i l'afartament de la població com a conseqüència dels escàndols i casos de corrupció del partit (com ara Filesa, Ibercorp, el cas Juan Guerra o Luis Roldán i la guerra bruta contra ETA, entre d'altres), amb diverses dimissions de ministres, no només van provocar un enfrontament dur amb l'oposició, sinó que també van minar la confiança dels electors en el PSOE i en el seu govern i es van traduir en una derrota electoral.

A partir d'aquell moment, com a expresident, González va dur a terme una activitat intensa, tant a Europa com a Amèrica Llatina, i va participar assíduament a seminaris i conferències, molt enfocats a analitzar el fenomen de la globalització i els desafiaments que comporta.

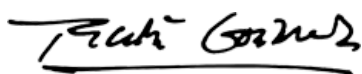
El desembre de **1996** va encapçalar a Belgrad l'equip de l'**OSCE** que va investigar les irregularitats denunciades a les eleccions municipals sèrbies i també va assumir **tasques de mediació** entre el règim de Milosevic i l'oposició democràtica. Posteriorment, el març de 1998, el Grup de Contacte per a Kosovo el va nomenar enviat conjunt de l'OSCE (com a representant personal del president en exercici, el ministre d'afers exteriors polonès Bronislaw Geremek) i de la UE (com a representant especial del Consell, que va aprovar-ne el nomenament el mes de juny sota la presidència britànica) per fer de mediador en el conflicte que vivia la província de majoria albanesa però sobirania sèrbia, però l'ex governant espanyol no va arribar a complir la seva missió perquè les autoritats de Belgrad es van negar a rebre'l.

El 20 de juny de **1997** va anunciar la seva **renúncia a la Secretaria General del PSOE** quan va començar el XXXIV Congrés. A les eleccions de l'any 2000 (VII Legislatura) va renovar la seva acta de diputat al Congrés, però no per Madrid, sinó per Sevilla. Va ser la seva darrera legislatura, ja que no es va tornar a presentar a les eleccions del 14 de març de 2004. Malgrat no ser diputat ni tenir càrrecs dins del partit, González mai no s'ha desvinculat del PSOE i ha col·laborat amb els òrgans de direcció del partit sempre que li ho han demanat.

A finals de **1998** es va repetir la situació de 1994 amb Delors, perquè era l'hora del relleu del luxemburguès Jacques Santer com a president de la Comissió Europea. Malgrat que el Govern socialista de Portugal i el propi Delors l'havien proposat com a candidat, González va declinar l'oferta tot afirmant que no volia ocupar cap càrrec de naturalesa institucional.

L'any **1999** va abandonar la vicepresidència de la Internacional Socialista, que ocupava des de 1978, però abans l'organització el va fer responsable de la **Comissió Progreso Global**, la missió de la qual era redactar un nou manifest de l'ideari socialdemòcrata com a resposta a la globalització. El text, que es considera una síntesi de la Tercera Via del britànic Tony Blair i el socialisme més clàssic del francès Lionel Jospin, va servir de base per a la Declaració que va tancar el XXI Congrés de la Internacional Socialista, celebrat a París el novembre de 1999. En relació amb l'esmentada Comissió, es va crear també la **Fundació Progreso Global**, que va presidir fins a l'any 2009.

L'octubre de **2001**, després dels atemptats de l'11 de setembre, Felipe González va ser un dels 35 líders mundials en actiu o retirats que van participar a Madrid a la **Conferència sobre Transició i Consolidació Democràtiques (CTCD)**, un acte que va inaugurar Mijaíl Gorbachov. El maig de 2002, fruit de la CTCD, va sorgir el **Club de**





**Madrid**, un extens marc de trobada d'alguns dels governants retirats més coneguts del lideratge internacional.

# 2004-Actualidad

Exdiputat

“L'acció política de progrés consisteix en la capacitat d'articular respostes eficaces, conjuntes i solidàries mitjançant el diàleg, l'acord i la participació”.

Com a expresident, va tenir l'oportunitat d'ingressar com a conseller nat o vitalici al Consell d'Estat, però hi va renunciar. D'altra banda, el rei Joan Carles li va oferir un títol nobiliari, com ja havia fet amb Suárez (que va esdevenir duc) però González ho va declinar amablement per motius de coherència personal i política.

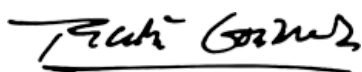
**Lluny de la vida política espanyola**, va seguir immers en una **densa agenda internacional**. L'any 2005 va exercir discretament de mediador entre el Govern colombià d'Álvaro Uribe i la guerrilla de l'Exèrcit d'Alliberament Nacional, per tal de promoure un acord de pau que finalment no es va concretar. L'any 2006 va dur a terme una tasca similar entre els governs de l'Iran i dels Estats Units, en un intent d'acostar postures al conflicte sobre el programa nuclear iranià.

El 27 de juliol de **2007**, el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero, a proposta del ministre d'afers exteriors, Miguel Ángel Moratinos, el va nomenar **Ambaixador Extraordinari i Plenipotenciari per la Commemoració dels Bicentenaris de la Independència de les Repúbliques Iberoamericanes**.

El 14 de desembre de 2007 els caps d'estat i de govern de la UE, reunits al Consell Europeu a Brussel·les, van designar-lo president del **Grup de Reflexió sobre el futur d'Europa**, també anomenat consell de savis. Aquest grup de reflexió, integrat per nou personalitats de reconegut prestigi polític, empresarial i acadèmic (l'octubre de 2008 el Consell Europeu va ampliar els components del grup a dotze), es va constituir amb el propòsit d'estudiar i proposar respostes als reptes de la Unió a llarg termini, concretament en l'horitzó dels anys 2020-2030.

El febrer de 2009 va passar a formar part del nou Consell de Política Internacional i Cooperació del PSOE, l'objectiu del qual és oferir suport al Ministeri d'Exteriors.

Entre desembre de **2009** i desembre de **2012** va ser **President del Consell de Participació de l'Espai Natural de Doñana**, un organisme col·legiat de caràcter predominantment consultiu i deliberant adscrit a la Conselleria de Medi Ambient i Ordenació del Territori de la Junta d'Andalusia.



Entre desembre de 2010 i maig de 2015 va ser conseller independent del Consell d'administració de Gas Natural Fenosa.

A més, va fundar empreses com ara Ialcon Consultoria el 2001 i Tagua Capital el 2011, una gestora de fons d'inversió en sectors com salut, energia i tecnologies de la informació, que ja no segueix en actiu.

El desembre de **2014** el president de Colòmbia, Juan Manuel Santos, li va atorgar la **nacionalitat colombiana**. Pel que fa a Colòmbia, Felipe González no només ha participat com a **mediador en el procés de pau** amb la guerrilla de les FARC durant molts anys (tot dedicant-hi esforços polítics i personals) sinó que ha estat una de les personalitats (juntament amb el Centre Internacional de Toledo per a la Pau o els expresidents José Mujica i Ricardo Lagos, entre d'altres) que van promoure la candidatura de Juan Manuel Santos al Nobel de la Pau (2016) després de la signatura dels acords de pau.

Des del març de 2016 és el titular de la **Càtedra iberoamericana 'José Bonifacio' de la Universitat brasilera de Sao Paulo**, la principal universitat de Llatinoamèrica. L'objectiu d'aquesta càtedra, creada l'any 2013, és reforçar les «relacions iberoamericanes» amb el suport de personalitats del món de la cultura, l'economia i la política.

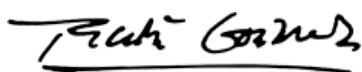
El desembre de 2013 es va registrar la **Fundació** que porta el seu nom i que es va posar en marxa a finals de 2016 amb l'objectiu de posar a disposició de tots els ciutadans el seu arxiu documental, a més d'organitzar i impulsar activitats i projectes que contribueixin a la igualtat d'oportunitats i ofereixin eines per enfrontar-nos com a societat als reptes del segle XXI.

Felipe González és **membre de diverses institucions i fundacions**, ja sigui com a membre d'honor o patró, com ara l'associació Jean Monnet, el Club de Roma, la Fundació Alternativas, el Real Instituto Elcano, la Fundació Barenboim-Said, la Fundació Círculo de Montevideo, la Fundació Ernest Lluch, la Fundació Tomas Meabe, el Consell editorial del Grup Prisa o la Càtedra d'Estudis Iberoamericans Jesús de Polanco, entre d'altres.

A més, ha rebut la **condecoració** de la Gran Creu de l'Ordre de Crist de la República Portuguesa, la Gran Creu d'or al mèrit per la República d'Àustria, la Medalla d'Honor de Madrid, és Cavaller del Collar de l'Ordre d'Isabel la Catòlica i Fill Predilecte de Sevilla i d'Andalusia, entre altres distincions, a més de ser doctor honoris causa per les universitats de Lovaina, Tolosa i Tel Aviv.

**Ha publicat diversos llibres**, entre els quals podem destacar els següents: *Qué es. El Socialismo* (1997), *Memorias del Futuro. Reflexiones sobre el tiempo presente* (2003), *Mi idea de Europa* (2010) o *En busca de Respuestas. El liderazgo en tiempo de crisis* (2013).

En l'actualitat dedica el seu temps lliure a impartir conferències, a oferir consell i ajuda a diferents països (sobretot d'Europa i Llatinoamèrica) i a treballar al seu taller i al camp.





“Podem distingir diversos tipus de polítics. Alguns tenen principis, però no tenen idees. D'altres tenen idees, però no pas principis. I n'hi ha molts que no tenen ni idees ni principis. Finalment, hauríem de procurar identificar els que tenen idees i principis”.

\* Biografia elaborada a partir de la biografia escrita per Roberto Ortiz de Zárate, de la Fundació CIDOB, la informació disponible a la web del PSOE (Historia del PSOE: Transición, Renovación y Gobierno (1977- 1996) i elaboració pròpia.

A handwritten signature in black ink that reads "Felipe González".

[www.felipegonzalez.com](http://www.felipegonzalez.com)